

По-дълго трае тоя редъ бѣднуването. Сладкото ядене е размѣсено съ шеговити, макаръ и съдържащи закачки около късметитѣ. А кога да си лѣгаме, мама внася отъ вкъщи дрѣновата прѣчка и слага я въ кюшето подъ куностаса. — Да седи тукъ, че заранъ рано нѣкой ще ни суровака съ нея. — Азъ. — Гледай само да се не успишъ, та да те не спревари други сурокваръ. — А-а, ще се успя, зерь... И преди да се гушна подъ чергата, хвърлямъ радостенъ погледъ къмъ цѣфналата сурукварка...

Тропъ, тропъ, тропъ... Сънувамъ ли? Трепвамъ и се пробуждамъ... Тропъ, тропъ, тропъ... Не, не е сънъ, тропа нѣкой. Сурукваръ иде! Скачамъ, затичвамъ се и грабвамъ сурукварката. Тато току-що е станалъ. — Сурова, сурова година, весела година — и бързо го захибвамъ по гърба съ прѣчката. Тато, извърналъ глава, гледа ме радостно и усмихнато. — Насмалко щѣше да те спревари чужди сурукваръ! — Суруквамъ следъ това и мама, която се е спрѣла до вратата и не бърза да отвори на тоя, дето тропа вънка. — Живъ и здравъ, живъ и здравъ! — дума тя весела и сърдечно ме милва. Догдето суруквамъ кака и байко, влиза и сурукварътъ отвънка — едно голѣмо момче. Голѣмитѣ момчета дене не сурукватъ, а само презъ нощта, преди черкова. Суруква и той набързо тато и мама, като нѣкакъ смутолява думитѣ. Тато изважда кисията си и му дава нѣкаква парá. Мама пъкъ му завтиква въ прѣчката голѣмъ кравай. Като си излиза той, тато поразбърква повечко кисията, изважда отъ тамъ нѣщо и: — Това пъкъ на нашия сурукваръ, — казва и си простира ржката. Цѣлувамъ я. Той